

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce **D. Š.**, zast. JUDr. Vladimírem Krčmou, advokátem se sídlem Hradec Králové, Střelecká 437, proti žalovanému **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, čj. KUJI 71986/2015, OOSČ 849/2015 OOSC/2, **t a k t o** :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 18. 5. 2015, čj. ZU/922/2015/Pa/30, a potvrdil jej. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), a za to mu byla uložena pokuta 5.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 5. 2015 kolem 12:00 hod. provozoval podomní prodej tak, jak jej definuje čl. 2 odst. 7 nařízení města Havlíčkův Brod č. 2/2014 Tržní řád (dále také jen „tržní řád“), konkrétně tak, že před vchodem domu na adrese Havlíčkův Brod, Jiskrova 720, bez předchozí objednávky oslovil L. K. ve věci jeho smlouvy na dodávku elektrické energie, tedy porušil čl. 9 odst. 1 tržního řádu.

Žalovaný uvedl, že na základě shromážděných podkladů má za prokázané, že žalobce jako podnikající fyzická osoba dne 18. 5. 2015 kolem 12:00 hod. před vchodem do domu na adrese Havlíčkův Brod, Jiskrova 720, oslovil L. K. ve věci jeho smlouvy na dodávku elektrické energie, čímž porušil čl. 9 odst. 1 tržního řádu města. Spáchání tohoto protiprávního jednání bylo zjištěno na místě zasahující hlídkou Městské policie Havlíčkův Brod, správní orgán I. stupně pak vyslechl svědky, a to zasahující strážníky a L. K. . Výpověď posledně jmenovaného svědka přitom žalovaný považuje za stěžejní důkaz a námitku o provádění jakési ankety označil za účelovou, neboť je krajně nepravděpodobné, že by žalobce obcházel bytové domy ve městě vzdáleném více než 100 km od svého bydliště, resp. místa podnikání, proto, aby zdarma prováděl jakousi anketu.

Žalovaný dále uvedl, že smyslem předmětných ustanovení tržního řádu je právě zamezení obtěžování občanů města Havlíčkův Brod zvyšujícím se počtem podomních prodejců zboží a poskytovatelů služeb, kteří bez předchozí objednávky oslovují občany s obchodními nabídkami v místě jejich bydliště a nepřiměřeně tak narušují jejich soukromí. Přitom ve svůj prospěch využívají moment určitého překvapení a nepřipravenosti (zejména starších) občanů ke konkrétnímu obchodnímu jednání.

V reakci na odvolací námitku týkající se porušení procesních práv žalobce v souvislosti s neakceptací omluvy z provádění dokazování výsledkem svědků ve dnech 16. a 17. 7. 2015, žalovaný předně zdůraznil, že nešlo o předvolání k ústnímu jednání, ale o vyrozumění o tom, že bude provedeno dokazování. Vyslovil nesouhlas i s tím, že by šlo o omluvu včasnou a řádnou. Předmětné vyrozumění bylo doručeno zástupci žalobce do datové schránky dne 25. 6. 2015. Ten až dne 10. 7. 2015 učinil podání, kterým požádal o odročení výsledku svědků. Navíc toto podání bylo odesláno v pátek ve 14:08 hod., přestože z veřejně dostupných zdrojů lze zjistit, že úřední hodiny podatelny městského úřadu končí v pátek ve 14:00 hod., oprávněná úřední osoba se tak s podáním mohla seznámit nejdříve v pondělí 13. 7. 2015, tedy pouhé 3 dny před úkony, o jejichž odročení bylo žádáno. K důvodu omluvy (kolizi s jednáními nařízenými Městským soudem v Praze na den 16. 7. 2015 od 13:00 hod. a na den 17. 7. 2015 od 10:00 hod.) žalovaný uvedl, že usnesení, z něhož tato skutečnost vyplývá, vydal zmíněný soud dne 17. 4. 2015 a nevyplývá z něj, komu je adresováno, resp. zda a jak se týká zástupce žalobce. Současně dodal, že výslech dne 16. 7. 2015 v 9:00 hod. v Havlíčkově Brodě a jednání v Praze ve 13:00 hod. i tak mohl zástupce žalobce stihnout, případně mohla advokátní kancelář vyslat jiného advokáta. Žalovaný má proto zato, že omluva zástupce žalobce požadavkům řádné (včasné) omluvy nevyhovovala a ve vztahu k 16. 7. 2015 nebyla ani důvodná, neboť jednání u Městského soudu v Praze s úkonem před správním orgánem I. stupně nekolidovalo.

Závěrem se žalovaný zabýval uloženou sankcí, přičemž ohledně odůvodnění její výše se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, a označil ji za přiměřenou.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a přiznání nákladů řízení. Nezákonost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce především v nedostatečném prokázání

údajného deliktního jednání, nenaplnění materiální stránky skutku a nedostatečném a nezákonném zjištění skutkového stavu, ze kterého vycházel správní orgán I. stupně a o nějž opřel svůj závěr rovněž žalovaný. Žalobce má za to, že správní orgány zcela rezignovaly na základní zásady správního řízení, zásadu materiální pravdy a zásadu vyhledávací, která je zakotvena v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu.

Žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nevyslechl svědky tak, aby mu umožnil účast u úkonu. Dopustil se rovněž porušení práva žalobce na spravedlivý proces, neboť nerespektoval jeho práva plynoucí mu z čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle jeho názoru byla omluva týden před jednáním zcela dostatečná a úvahy žalovaného ke včasnosti omluvy označil za spekulativní a nesmyslné. Za irelevantní označil i úvahy o časových možnostech dopravy mezi Hradcem Králové, Prahou a Havlíčkovým Brodem, kdy dojezdové časy z počítačového programu jsou zcela mimo skutečnou realitu v době rozsáhlých oprav komunikací v letním období. Dodal, že rovněž zastupitelnost pracovníků advokátní kanceláře v době dovolených je výrazným způsobem omezena.

Žalobce vyslovil nesouhlas s tím, že by bylo jeho protiprávní jednání spolehlivě zjištěno Městskou policií Havlíčkův Brod. Z výpovědi svědka L. K. pak nelze vůbec dovodit, že mělo jít ze strany žalobce o nabízení konkrétních produktů či služeb. Navíc je zcela nemyslitelné použít takový protokol o výpovědi, bez podání svědecké výpovědi zákonným způsobem za účasti žalobce, jako důkaz ve správním řízení. K problematice objasňování skutkového stavu ve správním řízení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. dubna 2012, čj. 4 Ads 177/2011-127.

Dle žalobce zde rovněž chybí úvaha správního orgánu o zhodnocení společenské škodlivosti, resp. o intenzitě porušení zájmu, který měl být zákonem chráněn, a zda je tento postih i v souladu s úmyslem zákonodárce, který sledoval v rámci zmocňujícího ustanovení v § 18 živnostenského zákona, s vydaným nařízením, které musí být východiskem k závěru, zda je vůbec namístě postihnout vytýkané jednání či nikoliv.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem zástupce žalobce setrval na svých argumentech a právních závěrech, žalovaný se jednání nezúčastnil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 5. 2015, čj. ZU/922/2015/Pa/30, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 5. 2015 kolem 12:00 hod. provozoval podomní prodej před vchodem domu na adrese Havlíčkův Brod, Jiskrova 720, a tak porušil čl. 9

odst. 1 tržního řádu. Za to mu byla uložena pokuta 5.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Ve správním spise jsou dále založeny listiny dokumentující průběh správního řízení a dále listiny, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci, konkrétně oznámení o přestupku a úřední záznam vypracované Městskou policií Havlíčkův Brod dne 29. 5. 2015, výpis z živnostenského rejstříku s údaji týkajícími se žalobce, protokol o výsledku svědka L. K. ze dne 16. 7. 2015 a protokoly o výsledku strážníků Městské policie P. M. a V. V. ze dne 17. 7. 2015.

Mezi účastníky není sporné to, že Město Havlíčkův Brod vydalo obecně závazné nařízení č. 2/2014 Tržní řád, jehož čl. 9 odst. 1 zakázal na území celého města podomní prodej. Podomním prodejem se přitom dle čl. 2 odst. 7 stejné vyhlášky rozumí nabídka, prodej zboží a poskytování služeb mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona, provozovaný formou pochůzky dům od domu bez předchozí objednávky spotřebitele.

Stěžejní námitkou žalobce byla námitka porušení jeho práva na spravedlivý proces v souvislosti s neuznáním omluvy jeho zástupce a nepřeložení termínu výsledků svědků konaných ve dnech 16. a 17. 7. 2015, z čehož pak dovozuje i nezákonné zjištění skutkového stavu ve věci.

Účastník řízení má právo být přítomen při provádění důkazů (§ 51 odst. 2, § 4 odst. 3 a 4, správního řádu), přičemž v případě výsledku svědků, který se zpravidla koná při ústním jednání, tak mohou realizovat svá procesní práva, včetně oprávnění klást vyslýchanému svědku otázky a konfrontovat ho tak se svojí skutkovou verzí. Pokud jde o omluvu z jednání nařízeného za tímto účelem, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není možná účast na jednání. Řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné u omluvy splnit požadavek na to, aby byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky, která v účasti na jednání brání. K bezodkladnosti omluvy jako součásti požadavků na náležitou omluvu lze podpůrně poukázat na § 59 a násl. správního řádu, kde se v souvislosti s omluvou z osobní účasti při úkonu správního orgánu výslovně hovoří o povinnosti se omluvit bezodkladně.

Ze správního spisu je zřejmé, že vyrozumění o provádění dokazování výsledkem svědků ve dnech 16. a 17. 7. 2015 bylo zástupci žalobce doručeno dne 25. 6. 2015. Zástupce žalobce podáním ze dne 10. 7. 2015 požádal o odročení výsledku svědků z důvodu kolize jednání u Městského soudu v Praze dne 16. 7. 2015 ve 13:00 hod. a dne 17. 7. 2015 v 10:00 hod. Toto podání bylo včetně příloh téhož dne ve 14:08 hod. dodáno do datové schránky městského úřadu. Dne 14. 7. 2015 bylo zástupci žalobce správním orgánem I. stupně sděleno, že výslech svědků proběhne v původním termínu. Bez účasti žalobce i jeho zástupce pak dne 16. 7. 2015 proběhl výslech svědka L. K. a dne 17. 7. 2015 zasahujících strážníků městské policie P. M. a V. V. Dne 21. 7. 2015 bylo zástupci žalobce zasláno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Zástupci žalobce, který oznámil, že se k nahlédnutí do spisu nedostaví, byly na jeho žádost zaslány protokoly z výsledků svědků v elektronické podobě.

Z uvedeného je zřejmé, že zástupce žalobce se o termínu výsledku svědků ve dnech 16. a 17. 7. 2015 dozvěděl dne 25. 6. 2015. Z příloh přiložených k omluvě ze dne 10. 7. 2015 vyplývá, že usnesení Městského soudu v Praze, v němž je informace o nařízení jednání na 16. 7. 2015 ve 13:00 hod., bylo vyhotoveno dne 17. dubna 2015; předvolání na jednání u téhož soudu na den 17. 7. 2015 v 10:30 hod. bylo vyhotoveno dne 19. 6. 2015. Zástupce žalobce tedy v době vyrozumění o provádění výsledku svědků u správního orgánu I. stupně, tj. dne 25. 6. 2015, již věděl o kolizi termínů, přesto omluvu odeslal po více jak 2 týdnech (až dne 10. 7. 2015). Neučinil tak tedy bezodkladně, přestože mu v tom nic nebránilo, přičemž požadavek bezodkladnosti omluvy znamená, aby byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání. Omluva zástupce žalobce přitom byla správnímu orgánu I. stupně elektronicky sice odeslána a dodána v pátek ve 14:08 hod., avšak oprávněná úřední osoba se s omluvou mohla reálně seznámit nejdříve v pondělí 13. 7. 2015, tedy pouhé 3 dny (resp. 4 dny), před úkony, o jejichž odročení bylo žádáno, neboť (jak uvedl i žalovaný) úřední hodiny městského úřadu končí v pátek ve 14:00 hod., což je vzhledem k prodlouženým úředním hodinám v jiné dny na těchto úřadech zcela obvyklé, přičemž tuto informaci lze ověřit i z veřejně dostupných zdrojů. Zhodnocení důvodů omluvy, jakož i případné informování svědků o přeložení termínu ústního jednání pro případ, že by správní orgán omluvu uznal, bezpochyby vyžaduje určitý čas. Požadavek na bezodkladné sdělení omluvy proto není a ani v nynější věci nebyl samoučelný, zástupce žalobce mu však nedostál.

Pokud pak jde o samotný důvod omluvy (kolize s jednáními nařízenými Městským soudem v Praze na den 16. 7. 2015 od 13:00 hod. a na den 17. 7. 2015 od 10:00 hod.), nutno přisvědčit žalovanému i v tom, že z usnesení obsahující informaci o nařízení jednání na den 16. 7. 2015 nikterak nevyplývá, zda se vůbec týká zástupce žalobce, který tuto skutečnost dále nijak nedoložil.

Nutno poznamenat, že samotná kolize soudních jednání nařízených na tentýž termín (což lze bezpochyby vztáhnout i na kolizi jednání správního se soudním) se nepovažuje za důvod, který by musel zásadně vést k odročení jednání, neboť je řešitelná substitucí či volbou jiného zástupce (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, nebo ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97). Lze akceptovat, že zjistí-li advokát kolizi dvou jednání, jichž se jako zástupce má účastnit, je nutné při posuzování bezodkladnosti omluvy zohlednit i čas potřebný k tomu, aby si za sebe zajistil substituenta (jiného advokáta nebo některého z koncipientů). Pokud i přes náležitou snahu advokát nemohl substituci zajistit, je třeba, aby ihned po marném završení snahy o substituci oznámil správnímu orgánu svou omluvu z důvodu kolize termínů jednání a nemožnosti zajistit substituci. V nyní projednávané věci však zástupce žalobce v průběhu celého správního řízení nijak nedokládal, dokonce ani netvrdil, že se substituci snažil zajistit. Poprvé až v žalobě v reakci na odůvodnění rozhodnutí žalovaného obecně zmínil, že „zastupitelnost pracovníků AK v době dovolených je z důvodů čerpání dovolených výrazným způsobem omezena“. To tedy za řádnou snahu o zajištění substituce považovat nelze.

Lze podotknout, že prováděnému výsledku svědků mohl být přítomen i sám žalobce, který rovněž mohl klást svědkům otázky, případně je konfrontovat se svojí

skutkovou verzí. Ten se však k tomuto jednání nedostavil a důvod své neúčasti nesdělil. Navíc kromě obecné výtky, že mu nebylo umožněno, resp. jeho zástupci, účastnit se výslechu svědků, ani nyní v žalobě neuvádí, co svědci vypověděli k věci nepravdivě či nesprávně.

Krajský soud uzavírá, že základní důvody, pro které správní orgán předmětnou omluvu neakceptoval, nezákonnými neshledal. Již jen to, že nešlo o omluvu bezodkladnou, znamená, že správní orgán nebyl povinen takovou omluvu akceptovat. Pokud pak jde o doložení důvodu omluvy na jednání nařízené na den 16. 7. 2015, nutno přisvědčit správnímu orgánu i v tom, že důvod nebyl doložen ani řádně, neboť z předloženého usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. dubna 2015 nijak nevyplyvá, že se týkalo i zástupce žalobce. Správní orgán tedy v dané věci sice konal výslech svědků v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zástupce, avšak, jak je uvedeno shora, učinil tak za splnění zákonných podmínek. K porušení základního práva obviněného na spravedlivý proces dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ani porušení základních zásad správního řízení (v této souvislosti zejména § 4 odst. 3 a 4 správního řádu) proto nedošlo. Rovněž tak mu byla dána v souladu se zákonem možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí.

Při jednání před soudem zástupce žalobce poukázal na rozsudky Krajského soudu v Brně čj. 31 A 60/2014-46, čj. 30 A 68/2014-44, čj. 31 A 71/2014-45, čj. 31 A 96/2014-47 a rozsudek zdejšího krajského soudu čj. 31 A 3/2015-46, v nichž měla být ve skutkově obdobných věcech jeho žaloba úspěšná. Krajský soud ze zmíněných rozsudků zjistil, že se v nich jednalo o problematiku podomního prodeje a ve všech věcech byla rozhodnutí žalovaných správních orgánů zrušena. Důvodem pro to bylo zjištění závažné procesní vady spočívající v tom, že správní orgány v podstatně neprovedly žádné dokazování, když při rozhodování vycházely pouze a jen z úředního záznamu sepsaného městskou policií. V nyní projednávané věci však byla situace zcela odlišná, neboť správní orgán I. stupně nevycházel tak jako v poukazovaných případech pouze z oznámení a úředního záznamu, ale provedl rovněž další dokazování výslechem svědků. V nyní posuzované věci tak byly předmětem přezkumu zcela jiné procesní otázky.

Krajský soud nepřisvědčil ani okruhu námitek vytýkajících správním orgánům nedostatečné zjištění skutkového stavu, nedostatečné prokázání deliktního jednání a nenaplnění materiální stránky skutku.

Jak je již shora uvedeno, podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci bylo oznámení o přestupku a úřední záznam vypracované Městskou policií Havlíčkův Brod dne 29. 5. 2015, výpis ze živnostenského rejstříku s údaji týkajícími se žalobce, protokol o výslechu svědka L. K. ze dne 16. 7. 2015 a protokoly o výslechu strážníků Městské policie P. M. a V. V. ze dne 17. 7. 2015.

Svědka L. K.: vypověděl, že žalobce zazvonil na zvonek jeho bytu v domě v místě trvalého bydliště s tím, že jde ověřit, zda má na odběr elektrické energie nastaven nejvýhodnější tarif deklarovaný jeho dodavatelem. Na otázku, jakou společnost zastupuje, mu neodpověděl, proto mu svědek řekl, že je se svým dodavatelem elektřiny spokojen a nehodlá ho měnit. Žalobce svědkovi dále sdělil, že má v úmyslu vstoupit do domu a kontaktovat další obyvatele, v čemž se mu svědek,

který byl současně předsedou společenství vlastníků bytu v domě, pokusil zabránit. Svědek dále uvedl, že ověřil u dalších obyvatel domu, že se je žalobce pokusil kontaktovat a zvonil na domovní zvonky. Uvedl, že z popsaného jednání nabytí dojmu, že žalobce je zprostředkovatelem nabízejícím dodávky elektrické energie, že se s takovou praxí již setkal a probíhala podobně. Svědek dále uvedl, že se žalobcem předtím nebyl v telefonickém, ústním ani jiném kontaktu, tedy si s ním předem žádnou schůzku nedohodl.

Svědci P. M. a V. V. (strážníci Městské policie) shodně popsali průběh svého zákroku po ohlášení podezření, a to, že došlo k porušení tržního řádu města nabízením změny dodavatele elektrické energie. Uvedli, že v ohlášené lokalitě ztotožnili osobu žalobce, který tvrdil, že nikomu nic nenabízel a že pouze prováděl anketu u občanů města, kterou však odmítl blíže specifikovat. Svědci dále shodně uvedli, že během hovoru se žalobcem k nim přišla žena, která uvedla, že jí žalobce také kontaktoval v jejím bytě a nabízel levnou energii.

Nařízení č. 2/2014 (tržní řád) města Havlíčkův Brod zakázalo na území celého města podomní prodej, kterým se rozumí nabídka, prodej zboží a poskytování služeb mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona, provozovaný formou pochůzky dům od domu bez předchozí objednávky spotřebitele (čl. 9 odst. 1 a čl. 2 odst. 7 vyhlášky). Podle § 58 odst. 4 zákona o obcích může obec podnikající fyzické osobě, která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce, uložit pokutu. Dle názoru krajského soudu bylo porušení povinnosti stanovené nařízením obce žalobcem zjištěno dostatečně spolehlivě. Důkazní řízení je opřeno nejen o listiny (oznámení, úřední záznam, výpis z živnostenského rejstříku), ale i o výpovědi svědků, tj. oznamovatele protiprávního jednání a městských strážníků. Na jejich podkladě nutno dojít k závěru, že žalobce v postavení podnikající fyzické osoby porušil zmíněné nařízení města tím, že provozoval podomní prodej spočívající v nabídce, resp. poskytování, služby zprostředkování dodávky energií.

Náležitě zjištěný skutkový stav nemohlo úspěšně zpochybnit ani tvrzení žalobce, že prováděl pouze anketu u občanů města. Toto jeho tvrzení lze označit za účelové, neboť ani na dotaz nespecifikoval, o jakou anketu, pro koho a za jakým účelem ji měl provádět, a s ohledem na jeho oprávnění k provozování volné živnosti „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „zprostředkování obchodu a služeb“ a „poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků“, rovněž za zcela nepravděpodobné. Tomuto tvrzení žalobce pak neodpovídají ani výpovědi svědků. Skutečnost, že jednání žalobce se svědkem K. nebyla završena konkrétní nabídkou na uzavření „levnější dodávky energie“ na věci nic nemění. Nedošlo k tomu totiž pouze proto, že svědek žalobci výslovně řekl, že svého současného dodavatele měnit nehodlá. Popis průběhu jednání však zcela zřetelně vypovídá o tom, že k takové nabídce směřovalo.

Není pravdou, že by správní orgán neuvedl žádnou úvahu o zhodnocení společenské škodlivosti, resp. intenzitě porušení zájmu, který měl být zákonem chráněn, a zda je tento postih v souladu s úmyslem zákonodárce. Povahou protiprávního jednání se orgán I. stupně zabýval na straně třetí rozhodnutí, kde uvedl, co je smyslem zákazu podomního prodeje, tj. zamezení obtěžování občanů města a nepřiměřeného narušování jejich soukromí, kdy prodejci ve svůj prospěch

využívají moment překvapení a nepřipravenosti občanů ke konkrétnímu obchodnímu jednání. Dále zde správní orgán provedl úvahu ohledně závažnosti spáchaného deliktu (v čem spočívala polehčující a v čem přitěžující okolnost) a jeho následku. Z této úvahy pak vycházela i samotná výše sankce. Lze dodat, že pojem přestupku, resp. správního deliktu, v sobě spojuje jak naplnění formálních znaků, tak znaků materiálních. Obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek nebo správní delikt, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které by takový závěr vylučovaly, což v projednávaném případě nenastalo.

K obecně vznesené námitce, zda je vůbec na místě postihnout vytýkané jednání a zda je postih v souladu s úmyslem zákonodárce, kdy tedy žalobce zřejmě zpochybňuje také samotnou úpravu provedenou zmíněným nařízením, tj. obecný plošný zákaz veškerého prodeje zboží a poskytování služeb, lze poukázat na to, že ústavností zákazu pochůzkového a podomního prodeje stanoveného nařízením obce vydaným na základě zmocnění v ustanovení § 18 živnostenského zákona se již opakovaně zabýval Ústavní soud, a to např. ve svém nálezu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 57/13, nebo ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 6/15, v nichž posuzoval ústavnost nařízení města Františkovy Lázně, ve druhém případě obce Vojkovice, zakazující pochůzkový a podomní prodej.

Ústavní soud konstatoval, že *„tržní řády, k jejichž vydání zmocňuje obec § 18 živnostenského zákona, nejsou prostředkem k samoučelnému omezení základního práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny. Možnost stanovit konkrétní, místním poměrům přiléhavé a účelné zákazy a podmínky při prodeji zboží a poskytování služeb mimo provozovnu má sloužit a přispívat ke kultuře provozování této specifické podnikatelské činnosti, jakož i k zajištění veřejného pořádku na území obce“*. Ústavní soud přitom dospěl k závěru, že obec je na základě § 18 odst. 3 živnostenského zákona zmocněna stanovit svým nařízením v přenesené působnosti zákaz některých druhů prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděných mimo provozovnu v obci nebo její části, aniž by jím současně musela vymezit místa a stanovit podmínky pro tuto podnikatelskou činnost ve smyslu § 18 odst. 1 živnostenského zákona. *„(...) Takto vymezeným pochůzkovým a podomním prodejem zboží nebo poskytováním služeb se nevyčerpávají druhy uvedené podnikatelské činnosti prováděné mimo provozovnu v obci, neboť tato činnost může být nadále provozována jiným způsobem. (...) Za těchto okolností proto nelze nalézt důvody vedoucí k závěru, že by v důsledku stanoveného zákazu byla předmětná podnikatelská činnost na území obce fakticky znemožněna. Nic na tom nemění ani skutečnost že uvedené zákazy se vztahují na celé území obce. Jejich účelem je totiž zamezit jednání, jež v konkrétních poměrech obce narušuje veřejný pořádek a působí na její obyvatele obtěžujícím způsobem, přičemž tento nežádoucí jev se může týkat všech částí obce. Je na místě zdůraznit, že čl. 26 Listiny chrání právo na podnikání jako takové, nikoliv jeho realizaci určitou konkrétní formou. Podle Ústavního soudu jsou tak za situace, kdy je na území města zachována možnost provozovat podnikatelskou činnost mimo provozovnu jinými způsoby, dodržena omezení vyplývající ze zmocnění podle § 18 odst. 3 živnostenského zákona. Napadené nařízení tudíž bylo vydáno v jeho mezích“*.

Rovněž v nyní posuzované věci je nutno vzhledem k uvedenému konstatovat, že zákazem podomního prodeje na území města došlo pouze k usměrnění prodeje zboží a poskytování služeb mimo provozovnu. Tímto zákazem tedy nedošlo k vyčerpání veškerých druhů podnikatelské činnosti prováděné mimo provozovnu, jelikož tuto činnost bylo možno nadále provádět jiným způsobem, a to na vymezených místech určených v příloze předmětného nařízení. Za této situace proto lze uzavřít, že předmětné nařízení města Havlíčkův Brod bylo vydáno v mezích zákonného zmocnění podle § 18 odst. 3 živnostenského zákona.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů soudního řízení nenárokoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. únor 2017

JUDr. Jan Rutsch v.r.
předseda senátu